Tavşanın Sihirli Çaydanlığı

Ebru Mina TOMURCUK

Tavşanın Sihirli Çaydanlığı

Ebru Mina TOMURCUK

Tavşan Pip, Fısıldayan Orman'ın kıyısındaki sıcacık bir yuvada yaşıyordu. Tüyleri krem beyazıydı ve uzun kulakları dimdik, içleri pembe pembe duruyordu. Güneşli bir sabah, yaşlı bir meşe ağacının yanında kazarken patisi sert bir şeye çarptı. Yıldızlar ve aylarla boyanmış, küçük, yuvarlak bir çaydanlıktı. Pip onu dikkatlice kaldırıp kahverengi çantasına koydu ve evine götürdü.

Pip çaydanlığı küçük ahşap masasına koydu. Tozlanmıştı, bu yüzden gök mavisi atkısıyla parlaya kadar sildi. Sonra tuhaf bir şey fark etti: çaydanlığın kapağı yoktu. İçinde çay yaprakları yerine minicik bir altın pırıltı burgusu vardı. Pip'in bıyıkları meraktan titredi. Bir arkadaşını görmeye davet etmeye karar verdi.

Ertesi gün Pip, büyük akçaağacın altında yaşayan yaşlı kaplumbağa Dede Meşe'yi ziyaret etti. Dede Meşe hardal sarısı bir şal takmış, tepesinde oyma bir palamut olan ahşap bir baston taşıyordu. Yosunlu kabuğunda ağaç gövdeleri gibi halkalar vardı. "Dede Meşe," dedi Pip, "çaya gelir misin? Sihirli bir çaydanlık buldum!" Yaşlı kaplumbağa yavaşça gülümsedi ve başını salladı.

Dede Meşe yavaşça Pip'in peşinden yuvaya geldi. Çaydanlığı görünce gözlüklerinin ardındaki koyu gözleri parladı. "Bunlardan birini yıllardır görmemiştim," dedi. Pip çaydanlığa su döktü, ama çay yerine sıcacık, altın rengi bir akıntı çıktı. Bal ve taze çimen kokuyordu. "Dene," dedi Pip, ona bir bardak uzatarak.

Dede Meşe bir yudum aldı ve gözlerini kapattı. Birdenbire bardakta mutlu bir anı belirdi: genç bir kaplumbağanın bir sincapla ağaca tırmanmak için yarıştığı bir resim. "Amanın!" diye güldü Dede Meşe. "Bunu unutmuşum! En iyi arkadaştık ve neredeyse kazanıyordum!" Anı pırıldadı ve kayboldu. Pip'in kehribar gözleri kocaman açıldı. "Çaydanlık anılar dolduruyor!" diye fısıldadı.

Pip'in bir fikri vardı. Bütün yaşlı hayvanları hikâyelerini paylaşmaya davet edecekti. Oyuk bir kütükte yaşayan kirpi Mabel'i bulmaya koştu. Mabel, yamalı cepleri olan lavanta rengi bir önlük giymiş, bir kulağının arkasına kırmızı bir çiçek takmıştı. "Anı çaydanlığı mı?" diye kıkırdadı. "Ben varım!" Paylaşmak için bir sepet böğürtlen getirdi.

O öğleden sonra Mabel sepetiyle geldi. Yakınlarda oynayan tilki yavrusu Finn, kalabalığı görünce sessizce yaklaştı. Yeşil yeleğinin düğmeleri ilikliydi ve siyah uçlu kuyruğu meraktan sallanıyordu. "Ben de dinleyebilir miyim?" diye sordu. Pip onu içeri çağırdı. "Elbette! Hikâye çayında herkes hoş gelir." Finn gözleri kocaman, oturdu.

Pip Mabel'e çay doldurdu. Bardağı böğürtlen toplama gününden bir anıyla doldu. "Bir keresinde ormandaki en büyük böğürtlen çalısını bulmuştum!" dedi. "Arkadaşımla patilerimiz morarana kadar böğürtlen topladık. Sonra yağmurda dans ettik!" Anıda iki kirpi dönüp gülüyordu. Finn soluğunu tuttu. "Daha anlat!" diye yalvardı.

Dede Meşe, arkadaşlarıyla göleti geçmek için bir sal yaptığı bir hikâye anlattı. Mabel, bütün hayvanların sıcak bir inde bir araya geldiği bir kışı hatırladı. Her anı çaydanlığı daha da parlak yaktı. Finn soru üstüne soru sordu. "Sonra ne oldu? Kazandın mı? Korkutucu muydu?" Büyükler kıkırdayıp hepsini yanıtladı.

Kısa süre sonra yuva kahkahalarla doldu. Bardaklardaki anılar ateş böcekleri gibi pırıldıyordu. Pip herkese çay doldurdu ve her bardak farklı bir mutlu an gösterdi. Dışarıda güneş batıyor olsa da oda sıcacık ve aydınlık hissettirdi. "Bu şimdiye kadarki en güzel çay partisi," dedi Finn, yeşil gözleri parlayarak.

Sonra Dede Meşe çaydanlığa baktı ve "Biliyor musun Pip, sihir sadece çaydanlıkta değil," dedi. "Paylaştığımız hikâyelerde." Mabel başını salladı. "Anılarımızı anlattığımızda, onlar herkes için hazine olur." Pip bunu düşündü. Çaydanlığın eski ve yeni dostları bir araya getirdiğini fark etti. Asıl sihir buydu.

Finn yerinden fırladı. "Bunu her hafta yapabilir miyiz?" diye sordu. "Bütün hikâyeleri duymak istiyorum!" Mabel güldü ve kırmızı çiçeğini yerine geri soktu. "Ben de seninkileri duymak istiyorum, küçük tilki," dedi. "Senin de hikâyelerin var." Finn'in çilli burnu heyecandan kıpırdadı. "Var!" dedi. "Hem de bir sürü!"

O günden sonra sihirli çaydanlık, orman buluşmalarının kalbi oldu. Her hafta hayvanlar Pip'in yuvasında buluştu. Böğürtlen, fındık ve kurabiye getirdiler. Sırayla çay doldurup paylaştılar. Çaydanlık bardaklarını hep sıcacık, pırıltılı anılarla doldurdu, bazen de sırf eğlence olsun diye çayla.

Pip hikâyelerin hazine gibi olduğunu öğrendi. Ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, eski dostları ve yeni dostları birbirine bağlıyorlardı. Dede Meşe'nin yavaş, bilge hikâyeleri ve Finn'in hızlı, heyecanlı soruları birbirine mükemmel uyuyordu. Mabel'in kıkırdamaları herkese kendini evinde hissettiriyordu. Çaydanlık masada gururla duruyor, her yeni anıyla pırıldıyordu.

Bir akşam, yıldızlar çıkarken Pip sıcacık yuvasına baktı. Dede Meşe, Mabel'le ilk tanıştığı zamanı anlatıyordu. Mabel o kadar çok gülüyordu ki yanakları pembeleşmişti. Finn çenesini patilerine dayamış dinliyordu. Pip sıcacık ve mutlu hissetti. Sihirli çaydanlığın kalplerinde her zaman özel bir yeri olacağını biliyordu.

Ve eğer bir gün Fısıldayan Orman'a giderseniz, penceresinde yıldızlarla boyanmış çaydanlık olan yuvayı arayın. Kapıyı çalarsanız Pip sizi içeri davet eder. Size bir bardak pırıltılı anı doldurur ve siz de kendi hikâyenizi paylaşabilirsiniz. Çünkü hikâyeler en güzel hazine türüdür ve çay masasında her zaman bir arkadaş daha için yer vardır.